

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศรวบรวมเสนอดังต่อไปนี้

ความหมายและความสำคัญของการเสิร์ฟ

พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล (2529) กล่าวว่า ในการเล่นวอลเลย์บอลทีมที่เป็นฝ่ายเสิร์ฟเท่านั้น เป็นฝ่ายที่จะทำคะแนนของเกมส์ ด้วยเหตุนี้การเสิร์ฟวอลเลย์บอลจึงเป็นทักษะการเล่นในการรุกอย่างหนึ่ง การเสิร์ฟที่ดีเป็นการเล่นที่ได้เปรียบฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นผู้เล่นทุกคนต้องฝึกหัดการเสิร์ฟไว้อย่างชำนาญ และแม่นยำ

ชนินทร์ ยุกตะนันท์ (2532) กล่าวว่า การเสิร์ฟเป็นการเริ่มต้นการแข่งขัน ดังนั้นทีมใดที่มีความสามารถในการเสิร์ฟ โดยลูกบอลเคลื่อนที่ด้วยความเร็ว และแรง มีความแม่นยำ หรือสามารถบังคับลูกบอลให้ไปตกทิศทางใด หรือจุดใดได้ ทีมนั้นย่อมได้เปรียบฝ่ายตรงข้าม

อุทัย สงวนพงศ์ (2538) กล่าวไว้ว่า การเสิร์ฟ หมายถึง การนำลูกบอลเข้าสู่การเล่น โดยผู้เล่นตำแหน่งหลังขวา ที่ยืนอยู่ในเขตเสิร์ฟใช้มือหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของแขนเพียงข้างเดียวตีลูกบอล

ซัชชัย โกมารทัต และประพัฒน์ ลักษณะพิสูทธิ์ (2540) กล่าวไว้ว่า การเสิร์ฟ เป็นการกระทำโดยนำลูกบอลเข้าเล่น โดยผู้เล่นแถวหลังขวายืนอยู่ในเขตเสิร์ฟ และตีลูกบอลด้วยมือข้างเดียว (แบมือหรือกำมือ) หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของแขนเพื่อเริ่มเล่น

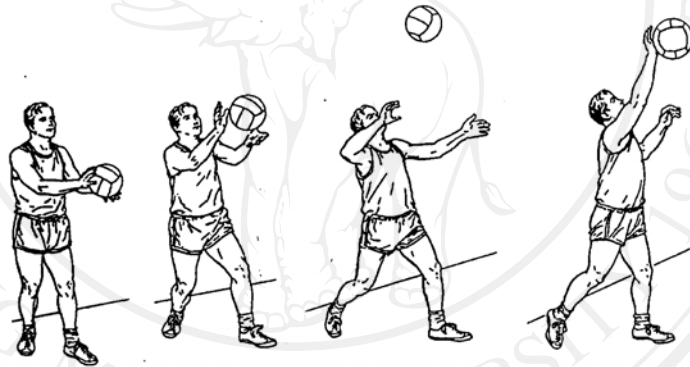
การกีฬาแห่งประเทศไทย (2540) กล่าวไว้ว่า การเสิร์ฟเป็นการรุกวิธีหนึ่ง การแข่งขันจะเริ่มจากการเสิร์ฟเสมอ ลูกเสิร์ฟที่มีพลังและมีประสิทธิภาพสามารถข่มคู่แข่ง และชิงความเป็นผู้คุมเกมการเล่นได้ด้วย

Schaafsma และ Hech (1971) กล่าวว่า ในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลระหว่างทีมที่มีฝีมือใกล้เคียงกัน ทีมที่ประสพชัยชนะได้นั้นนักกีฬาต้องมีสมรรถภาพทางกายดี (physical fitness) และมีการเสิร์ฟลูกบอลที่แรงและแม่นยำ

ลักษณะของการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลโดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การเสิร์ฟลูกมือล่าง การเสิร์ฟลูกมือบน และการกระโดดเสิร์ฟ โดย Slaymaker และ Brown (1976) กล่าวว่า การเสิร์ฟแบบมือบนเหนือศีรษะ (the over-hand serve) เป็นการเสิร์ฟที่มีประสิทธิภาพที่ฝ่ายตรงข้ามรับลูกเสิร์ฟเช่นนี้ได้ยาก

ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลด้วยมือบน (Over hand serving)

การเสิร์ฟลูกมือบนเป็นเทคนิคการเสิร์ฟที่ผู้เล่นนิยมใช้มากที่สุด ความแตกต่างของการเสิร์ฟขึ้นอยู่กับแต่ละคนเช่น เสิร์ฟบอลให้ป็น หรือเสิร์ฟบอลให้ลอย หรืออื่น ๆ แล้วแต่ผู้เล่นแต่ละคน การเสิร์ฟลักษณะนี้เป็นเทคนิคที่ง่ายที่สุดของการเสิร์ฟ ลูกเสิร์ฟ ลักษณะนี้มักใช้กับการเสิร์ฟที่ต้องการให้เข้าจุดเป้าหมาย สามารถบังคับทิศทางได้ง่าย

ภาพ 1 ลักษณะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลด้วยมือบน (over hand serving)

ลักษณะของกล้ามเนื้อที่ใช้ในการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลแบบมือบนเหนือศีรษะ

Peterson และคณะ (1995) ได้กล่าวถึงกล้ามเนื้อที่ใช้ในการเสิร์ฟวอลเลย์บอล (volleyball serving) และการเสิร์ฟเทนนิส (tennis serving) ประกอบด้วย กล้ามเนื้อหัวไหล่ Deltoids ,กล้ามเนื้อหลังส่วนบน Trapezius, กล้ามเนื้อหลังส่วนล่าง Latissimus Dorsi , กล้ามเนื้อแขนส่วนบนด้านหน้า Biceps , กล้ามเนื้อแขนส่วนบนด้านหลัง Triceps

Kraemer และ Fleck (1993) ได้กล่าวถึงกล้ามเนื้อที่มีความสำคัญในการพัฒนาความแม่นยำในการเสิร์ฟและการตบลูกวอลเลย์บอล คือ กล้ามเนื้อหัวไหล่ (Shoulder), ข้อมือ (Wrist), ร่างกายส่วนบน (Upper body) และกล้ามเนื้อท้อง (Abdominal)

ภาพ 2 แสดงลักษณะกล้ามเนื้อส่วนบนที่ใช้ในการเสิร์ฟ

สรุปได้ว่า กล้ามเนื้อที่ใช้ในการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลแบบมือบนเหนือศีรษะ ประกอบด้วย กล้ามเนื้อหน้าอก (Pectoralis), กล้ามเนื้อหลังส่วนบน (Trapezius), กล้ามเนื้อหัวไหล่ (Deltoid), กล้ามเนื้อแขนส่วนบนด้านหน้า (Biceps), กล้ามเนื้อแขนส่วนบนด้านหลัง (Triceps), กล้ามเนื้อแขนส่วนล่าง (Forearm), กล้ามเนื้อหน้าท้อง (Abdominal), กล้ามเนื้อหลังส่วนล่าง (Latissimus Dorsi) และกล้ามเนื้อสะโพก (Hip)

ความหมายของความแม่นยำ

รัฐพล (2543) ได้กล่าวว่า ความแม่นยำ คือคุณภาพของความแน่นอน หรือความแม่นยำตรงในการเสิร์ฟวอลเลย์บอลเหนือศีรษะ เป็นความสามารถที่วัดได้จากคะแนน

Beutelastahl (1987) ได้กล่าวว่า ความแม่นยำ หมายถึง การเสิร์ฟลูกให้ได้ทิศทาง และไปยังเป้าหมายหรือตำแหน่งที่ต้องการ เช่น เสิร์ฟให้ถึงเส้นหลังหรือให้ตกบริเวณมุมสนาม ทั้งนี้การฝึกการเสิร์ฟให้แม่นยำมักใช้การกำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้ลูกไปตกและพยายามให้เข้าเป้าหมายมากที่สุด

Scates (1997) กล่าวว่า ความแม่นยำ คือการเสิร์ฟที่เคลื่อนที่ไปในทิศทางที่ไม่อาจจะคาดคะเนได้ มีแรงส่งสูง ซึ่งต้องคำนึงถึงการเสิร์ฟให้ลงในตำแหน่งต่างๆ อาทิเช่น ความแม่นยำของการเสิร์ฟลงในเขตช่องว่างผู้รับระหว่างผู้เล่นสองคน หรือ การเสิร์ฟลงในตำแหน่งที่ไม่มีคนอยู่ เป็นต้น

องค์ประกอบของความแม่นยำในการเสิร์ฟ

ปรีชา อุทธิเสน (2524) ได้กล่าวว่า การเสิร์ฟเป็นวิธีการหรือเทคนิคอย่างเดี่ยวที่คู่แข่งขัน ไม่สามารถบังคับหรือควบคุมผู้เสิร์ฟได้ เพราะการเสิร์ฟที่ดีและมีประสิทธิภาพสามารถทำคะแนน ได้ ทำให้ฝ่ายรับรับลูกได้ไม่ดี ฉะนั้นการเสิร์ฟจึงเป็นเทคนิคที่มีประโยชน์มาก ในการปฏิบัติการ เสิร์ฟจริง ๆ นั้น หากผู้เล่นไม่มีการฝึกซ้อมอย่างจริงจังหรือมีความประมาทแล้ว การเสิร์ฟมักจะขาด ประสิทธิภาพและไม่สามารถนำการเสิร์ฟมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ดีเท่าที่ควร การเสิร์ฟวอลเลย์บอล ลูกมือบนด้านหน้าที่ดีทำให้บอลสายหรือหมุน โดยแรง แต่ผู้เสิร์ฟควรคำนึงว่าการเสิร์ฟนั้นฝ่าย เสิร์ฟมีโอกาสได้คะแนนโดยตรง ฉะนั้นไม่ว่าการเสิร์ฟไม่ว่าจะทำการเสิร์ฟด้วยท่าใด ผู้เสิร์ฟต้อง เน้นเรื่องความแม่นยำ ประสิทธิภาพเชิงรุกละความแน่นอน โดยต้องพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. แบบที่ใช้ในการเสิร์ฟ
2. ตำแหน่งที่ยืนเสิร์ฟ
3. การโยนลูกบอลเพื่อเสิร์ฟ
4. ลักษณะของการเหวี่ยงแขน
5. จุดกระทบของมือกับลูกบอล

อุทัย สวงพงศ์ (2538) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการเสิร์ฟที่ทำให้เกิดความ แม่นยำ ไว้ 3 ประการ คือ

1. การโยนลูกบอล การโยนลูกบอลขณะเสิร์ฟ ต้องโยนด้วยการหงายมือโดยใช้ฝ่ามือ โยนลูกบอลขึ้นตรง ๆ เพื่อให้ลูกบอลขึ้นตรงและนิ่งไม่ควรใช้นิ้วมือช่วยโยนบอล เพราะจะทำให้ลูกบอลหมุนและมีทิศทางที่ลอยขึ้นไม่แน่นอน ระยะความสูงของลูก บอลที่โยนขึ้นต้องสม่ำเสมอการโยนลูกสูงบ้างต่ำบ้าง ทำให้แรงที่ใช้ตีและทิศทางของ ลูกบอลขาดความแม่นยำ โดยทั่วไปการโยนลูกบอลจะมีความสูงจากมือที่โยน ประมาณ 3-4 ช่วงของลูกบอล
2. การเหวี่ยงแขน การเสิร์ฟลูกบอลให้ลูกบอลวิ่งไปตามทิศทางและมีความแรงตามที่ ต้องการขึ้นอยู่กับกรเหวี่ยงแขนด้วย ผู้เสิร์ฟเคยเหวี่ยงแขนในลักษณะใด มีช่วงแขน ห่างจากลูกบอลเท่าไร จะต้องทำอย่างนั้นทุกครั้งที่เสิร์ฟ จึงต้องฝึกฝนการเหวี่ยงแขน ขณะจะตีลูกบอลให้มาก ๆ ด้วย
3. จุดที่มีมือกระทบบอล ลักษณะของมือและจุดที่มีมือกระทบบอลต้องเหมือนกันทุกครั้งที่ ตีบอลในทำนองนั้น ๆ ด้วย เช่น การแบมือตีลูกด้านล่างของลูกบอล ต้องทำ ในลักษณะ

เช่นนี้ตลอดทุกลูกที่เสิร์ฟเพราะการออกแรงและจุดที่ตีลูกแตกต่างกันย่อมทำ ให้ทิศทางของลูกที่พุ่งไปแตกต่างกันด้วย

ศุภนะ ดิงศักทีย์ (2542) ได้กล่าวไว้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อความแม่นยำในการเสิร์ฟ มีอยู่ 4 ประการ คือ

1. ความพร้อมทางร่างกายของนักกีฬา เช่น มีสมรรถภาพทางร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ มีการเหนื่อยจากการออกกำลังกายมาหนักๆ เป็นต้น
2. ความเครียด (stress) ที่เกิดจากการฝึกซ้อม และในขณะที่ทำการแข่งขัน
3. ความวิตกกังวล (anxiety) ที่เกิดจากตัวของนักกีฬาเอง และเกิดจากสถานการณ์การแข่งขัน
4. สภาพสิ่งแวดล้อม เช่น มีเสียงดังรบกวนในขณะที่กำลังทำการเสิร์ฟ สภาพสนามการแข่งขัน หรืออุปกรณ์ที่ไม่คุ้นเคย เป็นต้น

พิระพงษ์ บุญศิริ (ม.ป.ป.: 106) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีส่วนในการแสดงออกทางด้านความแม่นยำว่า ประกอบด้วยปัจจัยหลายประการ คือ

1. การวินิจฉัยที่ดีเกี่ยวกับทิศทางของการแสดงออกนั้นๆ
2. การวินิจฉัยที่ดีเกี่ยวกับระยะทางที่ต้องออกแรงและขนาดของแรงที่จะต้องใช้
3. การวินิจฉัยที่ดีเกี่ยวกับจังหวะการแสดงออก
4. การควบคุมที่ดีเกี่ยวกับการทำงานของกล้ามเนื้อ

ทั้งสี่ประการนี้เป็นคุณลักษณะสำคัญที่จะช่วยให้การแสดงออกนั้นๆ เกิดขึ้นได้อย่างมีความแม่นยำ ไม่ว่าจะท่าทางของการแสดงออกนั้นๆ จะเป็นท่าทางที่ทำได้เนื่องจากความเคยชิน หรือทำได้ด้วยความยากลำบาก แม้เป็นท่าทางที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อน

ชนินทร์ ยุทธะนันท์ (2532) กล่าวว่า การเสิร์ฟเป็นการเริ่มต้นการแข่งขันดังนั้นทีมที่มีความสามารถในการเสิร์ฟ เช่น ลูกบอลเคลื่อนที่ด้วยความเร็ว (แรง) มีความแม่นยำ หรือสามารถบังคับลูกบอลให้ไปตกทิศทางใดหรือจุดใดก็ได้ ทีมนั้นย่อมได้เปรียบฝ่ายตรงข้ามแบบการเสิร์ฟวอลเลย์บอลที่นิยมใช้กันมีสามแบบ คือ การเสิร์ฟมือล่าง (The under-hand serve) การเสิร์ฟมือบนเหนือศีรษะ (The over-hand serve) การเสิร์ฟตัวคจากด้านหลัง (The round-house-serve) ซึ่งสอดคล้อง บิวเทลส์ตาร์ท (Beutelstahl, 1978) ที่กล่าวว่าเสิร์ฟวอลเลย์บอลแบบมือบนเหนือศีรษะนั้นถ้าไม่มีการหมุ่นย่อมมีประสิทธิภาพสูง เพราะทิศทางในการลอยของลูกบอลมีการเปลี่ยนแปลงทิศทางที่ผิดปกติได้ เช่น การเปลี่ยนทิศทางในแนวตั้งและการเปลี่ยนทิศทางในแนวระนาบ การเปลี่ยนทิศทางในแนวตั้งลูกบอลจะลดวูบลงทันทีหลังจากลูกบอลข้ามตาข่ายแล้ว ส่วนการเปลี่ยนทิศทางในแนวระนาบ ลูกบอลจะมีทิศทางลอยส่ายไปมาทางซ้ายหรือขวา ซึ่งเกิดจากกระแสรอบๆ ลูกบอล

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของความแม่นยำ เกิดจากปัจจัยในการเคลื่อนไหวท่าทางพื้นฐานของการเสิร์ฟ ที่ต้องใช้จังหวะและการหดตัวของกล้ามเนื้อแขน หัวไหล่ ขา ที่แข็งแรง ในการเสิร์ฟ ซึ่งจะทำให้เกิดความแรงของลูกบอลและความแม่นยำ

สมรรถภาพทางกายของนักวอลเลย์บอล

การกีฬาแห่งประเทศไทย (2540) ได้กล่าวว่องค์ประกอบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาบอลมีดังนี้

1. ความแข็งแรง หรือกำลัง เกิดจากความสามารถในการหดตัวของกล้ามเนื้อเพื่อทำงานอย่างรวดเร็ว เช่น ความแข็งที่ใช้ในการเสิร์ฟ ซึ่งจะเสิร์ฟได้ไกลมากน้อยเพียงใดต้องอาศัยจังหวะและการหดตัวของกล้ามเนื้อ การกระโดดขึ้นตบลูกบอลหรือกระโดดขึ้นบล็อก หรือความสามารถของช่วงเท้าที่ยาวได้แต่ละก้าวเป็นความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา เป็นต้น
2. ความเร็ว เป็นความสามารถในการเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง คนที่มีความเร็วมากกว่าจะถึงจุดหมายก่อน ความเร็วนี้ต้องอาศัยความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขาหดตัวหรือทำงานอย่างรวดเร็ว ในกีฬาบอลต้องอาศัยความเร็ว เช่น ความเร็วในการกระโดดความเร็วในการตบลูกบอล ถ้าเหยียดแขนตีลูกบอลได้เร็วก็จะมี ความรุนแรงมาก การฝึกความเร็วควรต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ 3 อย่าง คือ จำนวนครั้ง ระยะทาง และปริมาณของการออกแรง คือ จำนวนครั้งน้อย ระยะทางสั้น ปริมาณที่ออกแรงมาก
3. ความคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งอาจเรียกว่า ความคล่องตัว คือ ความสามารถในการทำ ให้ร่างกายหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเปลี่ยนทิศทางหรือเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็วในกีฬาบอลต้องอาศัยความคล่องแคล่วว่องไว เช่น การวิ่งกลับตัว การก้มพุ่งตัวรับลูก เป็นต้น
4. ความอ่อนตัว คือ ความสามารถในการงอหรือเหยียดข้อต่อต่างๆ ของร่างกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การยื่นเท้าชิดกัน โหม่งเข้า ก้มตัวลงเอามือแตะพื้น บางคนแตะไม่ได้ บางคนแตะได้แต่ปลายนิ้ว บางคนแตะได้ทั้งฝ่ามือและบางคนก้มลงไปได้จนหน้าจรดเท้า เช่นนี้เรียกว่าความอ่อนตัว หรือสามารถงอเหยียดยึดไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักกีฬาที่มีความอ่อนตัวดีจะช่วยป้องกันการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุได้

5. ความทนทาน คือ ความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ได้ระยะเวลาที่ยาวนาน ซึ่งเป็นความสามารถในการต่อต้านความเหน็ดเหนื่อยของร่างกายเนื่องจากการแข่งขันวอลเลย์บอลไม่ได้จำกัดเวลาเล่น บางครั้งอาจใช้เวลานานถึง 2 ชั่วโมงหรือมากกว่านี้ นักกีฬาบางคนต้องดับและบล็อกเป็นร้อยๆ ครั้ง ถ้าหากไม่มีความทนทานก็จะเหนื่อยเมื่อยล้าได้ง่ายหรือที่เรียกกันว่าหมดแรงเร็วเกินไป อาจกระโดดไม่ขึ้น จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ทีมพ่ายแพ้ได้โดยง่ายการฝึกความทนทานมีหลักการ คือ จำนวนครั้งมาก ระยะทางไกล ปริมาณการใช้แรงน้อย ลดเวลาพักให้น้อยลง
6. ความสมดุลของร่างกาย คือ ความสามารถที่จะทำ ให้ร่างกายทรงตัวได้ดีไม่ว่าขณะอยู่กับที่หรือเคลื่อนที่ เช่น การนั่ง ยืน เดิน วิ่ง ร่างกายจะไม่เอียงเซ ทั้งนี้เป็นเพราะความสัมพันธ์ของประสาทและกล้ามเนื้อทำงานประสานกันเป็นอย่างดี ในกีฬาวอลเลย์บอลผู้เล่นจะต้องเคลื่อนที่และใช้จังหวะได้อย่างเหมาะสม เช่นการกระโดดขึ้น ตบลูกบอล การเคลื่อนที่ไปรับลูกบอล แม้แต่การเซตลูกบอล ทั้งนี้ต้องอาศัยท่าเตรียมและการใช้จังหวะที่เหมาะสม

พิชิต ภูติจันทร์ (2535: 13) กล่าวว่า การเล่นวอลเลย์บอลจะต้องเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ความแข็งแรง (strength)
2. ความเร็ว (speed)
3. ความคล่องแคล่วว่องไว (agility)
4. ความอดทน (endurance)
5. ความอ่อนตัว (flexibility)
6. ความสามารถของประสาทกล้ามเนื้อ (neuromuscular ability)

วิจิตร เทียนสว่าง (2545: 22) กล่าวว่า นักกีฬาวอลเลย์บอลที่ดีควรจะมีองค์ประกอบสมรรถภาพทางกายดังต่อไปนี้

1. ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและกล้ามเนื้อท้อง (muscular strength)
2. ความอดทนของกล้ามเนื้อแขน หัวไหล่และกล้ามเนื้อท้อง (muscular endurance)
3. ความอดทนของระบบไหลเวียนโลหิตและระบบหายใจ (cardiovascular endurance)
4. ความคล่องแคล่วว่องไว (agility)
5. ความอ่อนตัวของหลังส่วนล่างและต้นขา (flexibility)
6. ความเร็ว (speed)

7. พลังของกล้ามเนื้อแขน หัวไหล่ และขา (power)

ความหมายเกี่ยวกับการฝึกพลัยโอเมตริก (Plyometrics)

การออกกำลังกายแบบพลัยโอเมตริกมีรากฐานมาจากความเชื่อที่ว่า การเหยียดออกอย่างรวดเร็วของกล้ามเนื้อก่อนการหดตัวจะทำให้เกิดผลต่อการหดตัวของกล้ามเนื้ออย่างแรงมากยิ่งขึ้น การที่กล้ามเนื้อเหยียดตัวออกเร็วมากเท่าใด ก็ยิ่งมีการพัฒนาแรงหดตัวของกล้ามเนื้อสั้นเข้าทันทีได้มากยิ่งขึ้นเท่านั้น (Huber, 1987) การเพิ่มความแข็งแรงในการหดตัวของกล้ามเนื้อ ซึ่งมีความเห็นว่าเป็นมาจากการยืดของกล้ามเนื้อ สปินเดิล (Spindle) ซึ่งเกี่ยวข้องกับปฏิกิริยาของประสาทสัมผัสของกล้ามเนื้อเรียกว่า มัยโอตริก รีเฟล็กซ์ (Myotac Reflex) ผลลัพธ์ของการฝึกพลัยโอเมตริกอาจเพิ่มแรงเช่นเดียวกับการเพิ่มความเร็วกับความแข็งแรงก็คือ พลังระเบิดของกล้ามเนื้อ

Hazaldine (1985) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการฝึกพลัยโอเมตริกอยู่ที่การพัฒนาให้กล้ามเนื้อมีความตึง (Tension) มากที่สุด ในขณะที่กล้ามเนื้อมีการยืดตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งความเร็วของแรง (Force) ที่กระทำต่อกล้ามเนื้อมีมากเท่าใดก็จะทำให้ความตึงมากเท่านั้น และอัตราการเหยียดตัวของกล้ามเนื้อมีความสำคัญมากกว่าปริมาณของกล้ามเนื้อที่มีการเหยียดตัว ซึ่งกล้ามเนื้อที่เกาะในแนวยาวเมื่อหดตัวจะได้แรงมาก แต่จะไม่สามารถสร้างพลังระเบิดได้ ดังนั้น งานของพลัยโอเมตริก คือ เชื่อมโยงความแข็งแรงและพลัง โดยสอดคล้องกับ Pruno (1991) ได้กล่าวว่า พลังกล้ามเนื้อเป็นความสามารถของกล้ามเนื้อและเกี่ยวข้องกับแรง ความเร็วและการระเบิดของกล้ามเนื้อ พลังเป็นผลมาจากความแข็งแรงและความเร็ว ซึ่งจะทำให้ นักกีฬาประสบความสำเร็จสูงสุด พลังสามารถเปลี่ยนได้ ถ้าความแข็งแรงหรือความเร็วที่เป็นองค์ประกอบของนักกีฬาไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือเป็นชายก็ต้องการพลังเป็นจำนวนมากเพื่อนำไปใช้ในการเพิ่มความเร็วของแขนและขาเพื่อจะได้มีพลังที่เพิ่มขึ้น สำหรับตัวอย่างนักกีฬาที่ต้องการพลังกล้ามเนื้อสูงสุดได้แก่ กรีฑา ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล เบสบอล บาสเกตบอล ฮอกกี เป็นต้น โปรแกรมการสร้างพลังนำไปสู่การฝึกที่น้อย งานที่หนักมาก จำนวนชุดน้อยระยะเวลาสั้นและมีเวลายาวนานในการฝึก โปรแกรมความอดทน

เพียร์ซีย์ (2537) ได้กล่าวไว้ว่า การฝึกพลัยโอเมตริกมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มความตื่นตัว (Excitability) ของตัวรับรู้ความรู้สึกของระบบประสาท (Receptor) เพื่อให้เกิดการตอบสนองของระบบประสาทและกล้ามเนื้อซึ่งนักกีฬาหลายประเภทต้องการการหดตัวของกล้ามเนื้อแบบสั้นเข้าอย่างรุนแรงและรวดเร็ว เช่นการยกน้ำหนัก การวิ่งระยะสั้น การเคลื่อนไหวของกีฬา ที่ต้องการกำลังในการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วจะต้องอาศัยวงจรการยืดและหดตัวของกล้ามเนื้อที่เรียกว่า Stretch-Shortening Cycle (SSC) การฝึกพลัยโอเมตริกจึงเป็นการฝึกการเคลื่อนไหวให้กล้ามเนื้อยืด

ตัวออก (Eccentric) อย่างรวดเร็วทำให้เกิด Stretch Reflex หรือ รีเฟล็กซ์ยืด ซึ่งมีผลทำให้เกิดความหดตัวของกล้ามเนื้อ (Concentric)

Chris (1999) ได้กล่าวว่า พลังจะเท่ากับแรงคูณด้วยความเร็ว แต่ Johnson and Neilson (1986 อ้างใน หนึ่งฤทัย สระทองเวียน, 2541) กล่าวว่า พลังเป็นความสามารถในการนำเอาแรงมาใช้ให้มากที่สุดในช่วงเวลาอันสั้นที่สุดที่จะเป็นไปได้ เช่น การกระโดดเตะฝ่าผนัง กระโดดไกลหรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระโดดหรือกีฬาทุ่ม ฟุ้ง ขว้าง ที่กล้ามเนื้อจะมีการหดตัวอย่างทันทีทันใด โดยการเพิ่มศักยภาพของกล้ามเนื้อ มีพื้นฐานอยู่ที่ความสามารถของกล้ามเนื้อที่จะหดตัวให้เกิดแรงสูงสุดภายในเวลาที่สั้นที่สุด

จากความหมายที่กล่าวถึงข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่าการฝึกพลัยโอเมตริกสามารถก่อให้เกิดพลังหรือกำลังของกล้ามเนื้อ โดยลักษณะการทำงานของกล้ามเนื้อจะทำงานโดยการเหยียดออกอย่างรวดเร็ว ก่อนการหดตัวของกล้ามเนื้อ ถ้าสามารถเหยียดกล้ามเนื้อได้เร็ว การพัฒนาความแรงที่เกิดจากการหดตัวของกล้ามเนื้อก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ซึ่งกล้ามเนื้อหดตัวเพียงหนึ่งครั้งใช้เวลาสั้นที่สุดแต่ให้ระยะทางมากที่สุด เช่น การกระโดดเตะฝ่าผนัง การกระโดดไกล การทุ่มการขว้าง เป็นต้น

วิธีการฝึกซ้อมแบบพลัยโอเมตริก (The Plyometrics Method)

ในการปฏิบัติทักษะทางการกีฬาส่วนใหญ่ กล้ามเนื้อจะมีการหดตัวแบบเอกเซนตริก (Eccentric) และตามด้วยการหดตัวของกล้ามเนื้อแบบคอนเซนตริก (Concentric) อย่างรวดเร็วซึ่งเป็นการทำงานที่มีความเฉพาะเจาะจง และต้องการสมรรถภาพทางกายที่เฉพาะเจาะจงทางด้านพลังระเบิด (Explosive Power) หรือความสามารถในการใช้ความแข็งแรงเอาชนะแรงต้านทางได้ด้วยความเร็ว (Speed Strength) ความเร็วและความแข็งแรงเป็นสมรรถภาพที่พบได้หลายรูปแบบในการเคลื่อนไหวของนักกีฬา การผสมผสานกันของความเร็วและความแข็งแรงจะเกิดเป็นพลัง หลายปีมานี้ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาพยายามปรับปรุงพลัง เพื่อที่จะเพิ่มความสามารถทางกายให้สูงขึ้น ปัจจุบันวิธีการฝึกพลังหรือพลังระเบิดดังกล่าวจะถูกเรียกว่า “พลัยโอเมตริก” สำหรับฝึกสอนและนักกีฬา อาจไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทราบถึงที่มาของคำว่า มีความเกี่ยวข้องกับวิธีการฝึกซ้อมอย่างไร แต่ให้รู้เพียงว่า การฝึกซ้อมแบบพลัยโอเมตริกสามารถที่จะเพิ่มพลังระเบิดของนักกีฬาได้จาก การหดตัวอย่างเต็มพลังของกล้ามเนื้อที่เป็นผลมาจากการหดตัวแบบยืดยาวออกอย่างรวดเร็ว (สนธยา สีละมาด, 2547)

ความหมายของเมดิซีนบอล (Medicine Ball)

เมดิซีนบอล (Medicine Ball) เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกพลัยโอเมตริก เป็นการประยุกต์เอาหลักของพลัยโอเมตริกมาใช้ในการฝึกกล้ามเนื้อสามารถฝึกได้ทั้งส่วนบนและส่วนล่างของร่างกาย แต่โดยส่วนมากจะนิยมฝึกในส่วนบนของร่างกายเพราะสามารถทำได้ง่ายและผู้ฝึกใช้ทักษะไม่ยากเท่าใดนัก และผู้ฝึกสอนสามารถกำหนดน้ำหนักของลูกบอลให้เหมาะสมกับความสามารถของนักกีฬาและความแข็งแรง คือลูกบอลที่มีน้ำหนักมากกว่าลูกบอลปกติโดยมีน้ำหนักและขนาดแตกต่างกัน ใช้ประกอบกิจกรรมการออกกำลังกาย การฝึก การทำกายภาพบำบัดและยังสามารถฝึกพัฒนาความแข็งแรงและพลังกล้ามเนื้อ (ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร, 2534)

หลักการฝึกซ้อมเมดิซีนบอล

1. ควรใช้ลูกบอลในการฝึกเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับลูกบอล เช่น แขน ขา ลำตัว โดยใช้ทักษะการเหวี่ยง โยนรับ โดยอาจจะฝึกเป็นคู่หรือเดี่ยว
2. ระยะทางในการฝึก ระยะทางที่ใช้ไม่ต่ำกว่า 2 เมตร และไม่ควรเกิน 3.50 เมตร
3. เวลาพักในการฝึกแต่ละเที่ยว ควรอยู่ระหว่าง 45-60 วินาที
4. ระยะเวลาการฝึก ควรอยู่ในระหว่าง 20-30 นาที (ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร, 2534)

ด้านการฝึกด้วยพลัยโอเมตริก แบบ เมดิซีนบอล โดยมากแล้วจะเน้นทักษะการรับและส่ง ดังนั้น การรับและส่งที่ถูกต้องผู้ฝึกสอนจะต้องเน้นให้นักกีฬาทำให้ถูกต้อง เพราะถ้ารับส่งไม่ถูกต้องจะก่อให้เกิดการบาดเจ็บที่มือและนิ้วของนักกีฬาได้ ในการรับและส่งที่ถูกต้องควรจะได้รับส่งลูกบอลที่ระดับอกหลีกเลี่ยงการรับส่งลูกบอลในลักษณะแขนงอ หรือเหยียดแขนออกเต็มที่ ขณะรับให้ยื่นมือออกไปรับแล้วต้องผ่อนแรงเข้าหาตัวพร้อมกับส่งลูกออกไปโดยเร็ว และเหยียดแขนส่งลูกตามไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพลัยโอเมตริกกับกีฬาวอลเลย์บอลในประเทศไทย และต่างประเทศยังมีคนทำงานวิจัยด้านนี้ยังไม่มากเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงขอเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องและใกล้เคียงกัน ดังนี้

รัฐพล เพชรรุจี (2543) ศึกษาเรื่องผลการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลบนเหนือศีรษะ กลุ่มตัวอย่าง นักกีฬาวอลเลย์บอลระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 26 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มๆละ 13 คน ใช้เวลาในการฝึก 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน โดยทำการทดสอบก่อนและหลังการฝึก โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า “ที” วิเคราะห์ความ

แปรปรวนแบบวัดซ้ำที่มีมิติเดียว และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยวิธีของ Tukey ซึ่งพบว่า

- 1) ความแม่นยำในการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลระหว่างการฝึกเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอล กับ การฝึกเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนัก ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- 2) ความแข็งแรงกล้ามเนื้อแขนและหัวไหล่ระหว่างการฝึกเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลกับการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนัก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คนัย ถิกไทย (2542) ได้ทำ การศึกษาวิจัยผลการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำ ในการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสเกตบอล เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย โปรแกรมการฝึกเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงได้ห้วงบาสเกตบอลและโปรแกรมการฝึกเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนัก ซึ่งผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์จากผู้เชี่ยวชาญ 17 ท่าน แบบทดสอบความสามารถในการเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูได้ห้วง ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97 และแบบทดสอบมาตรฐานความแข็งแรง 3 รายการ คือ ยืนกระโดดแตะฝ่าผนัง ค้นพื้น และวัดแรงบีบมือกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชวินิตมัธยม จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็นสองกลุ่มทดลอง ๆ ละ 30 คน โดยการสุ่ม ตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง กลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงได้ห้วงบาสเกตบอลกลุ่ม ที่ 2 ฝึกเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนัก ทั้งสองกลุ่มใช้เวลาการฝึก 3 วันต่อสัปดาห์ ทดสอบความแม่นยำ และความแข็งแรงก่อนฝึก หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4, 6 และ 8 วิเคราะห์ ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์เพียร์สัน โพรคัก โมเมนต์ หาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า “ที” วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำที่มีมิติเดียว และหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธี Tukey ผลการวิจัยพบว่าความแม่นยำ ในการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วง และความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ขา แขน ไหล่ และมีอระหว่างการฝึกด้วยโปรแกรมการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสเกตบอลกับการฝึกด้วยโปรแกรมการเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนัก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับที่ .05 แสดงว่าการฝึกด้วยน้ำหนักมีผลต่อความแม่นยำ ในการเลี้ยงลูกเข้ายิงประตูได้ห้วง

ยุติธรรม วัฒนวงศ์ (2544) ศึกษาเรื่องการสร้างโปรแกรมฝึกเพื่อให้เกิดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อที่ใช้ในการกระโดดของนักกีฬา วอลเลย์บอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬา วอลเลย์บอลหญิง ระดับมัธยมวิชัยตอนต้น โรงเรียนวัดโนนทัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 20 คน โดยเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ยของผลการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อน และหลังเข้ารับการฝึกสมรรถภาพทางกาย ใน

ด้านความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา, ความสามารถในการขึ้นกระโดดไกลและความสามารถในการขึ้นกระโดดสูง นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบการอธิบาย การพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่าหลังการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 0.52 กิโลกรัมต่อน้ำหนักตัว ความสามารถในการขึ้นกระโดดไกล เพิ่มขึ้น 11.35 เซนติเมตร และความสามารถในการขึ้นกระโดดสูงเพิ่มขึ้น 10.40 เซนติเมตร

ขันติ พุทธิพงษ์ (2536) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การฝึกเสริม แบบพลัยโอเมตริก ที่มีผลต่อความแข็งแรงและพลังกล้ามเนื้อขาของนักกีฬาจากการฝึกแบบปกติกับการฝึกแบบเสริมแบบพลัยโอเมตริก” กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักกีฬาของ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (มัธยม) และคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย ปีการศึกษา 2534 ที่มีอายุระหว่าง 14-17 ปี จำนวน 30 คน ทดสอบความแข็งแรงและพลังกล้ามเนื้อขา ก่อนการทดลองแบ่งออกเป็นกลุ่มที่มีความสามารถเท่ากัน 3 กลุ่มๆ ละ 10 คน

กลุ่มที่ 1 ฝึกแบบปกติเป็นกลุ่มควบคุม

กลุ่มที่ 2 ฝึกแบบปกติและฝึกเสริมพลัยโอเมตริกสัปดาห์ละ 2 วัน

กลุ่มที่ 3 ฝึกแบบปกติและฝึกเสริมพลัยโอเมตริกสัปดาห์ละ 3 วัน

ทำการทดสอบพลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 และ 8 นำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) และทดลองค่าที (T-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. ก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มที่ 1 ซึ่งฝึกแบบปกติ กลุ่มที่ 2 ฝึกแบบปกติและฝึกเสริมพลัยโอเมตริก สัปดาห์ละ 2 วัน และกลุ่มที่ 3 ฝึกแบบปกติและฝึกเสริมพลัยโอเมตริกสัปดาห์ละ 3 วัน ช่วยพัฒนาความแข็งแรงและพลังกล้ามเนื้อขา เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
2. หลังการฝึกแบบปกติการฝึกเสริมแบบพลัยโอเมตริกสัปดาห์ละ 2 วัน และการฝึกเสริมแบบ พลัยโอเมตริกสัปดาห์ละ 3 วันเป็นเวลา 8 สัปดาห์แล้วพบว่า เฉลี่ยความแข็งแรงกล้ามเนื้อไม่มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

เทิดไทย หอมสมบัติ (2547) ได้ศึกษาผลของการฝึกพลัยโอเมตริกที่มีต่อพลังกล้ามเนื้อขาและความแม่นยำในการยิงประตูฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5, และ 6 ของโรงเรียนคำราชบุรีรังสรรค์ จังหวัดนครพนม อายุ 18 ปี จำนวน 40 คนได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง ผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนรับการทดสอบพลังกล้ามเนื้อขาโดยปฏิบัติการขึ้นกระโดดไกล จากนั้นทำการแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 20 คน กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มทดลอง ฝึกตามโปรแกรม พลัยโอเมตริกควบคู่กับการฝึกยิงประตู

ฟุตบอล กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มควบคุม ฝึกตามโปรแกรมการยิงประตูฟุตบอลอย่างเดียว การฝึกใช้เวลา 10 สัปดาห์ๆละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 16.00 – 18.00 น. และทำการทดสอบหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4, 6, 8 และ 10

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 และ 10 ทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยผลของความสามารถในการยิงประตูฟุตบอลแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยผลของความสามารถในการยิงประตูฟุตบอลมากกว่ากลุ่มควบคุม ค่าเฉลี่ยของพลังกล้ามเนื้อขาหลังการฝึกพบว่ากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของพลังกล้ามเนื้อขามากกว่ากลุ่มควบคุม หลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 4, 6, 8 และ 10

ชัยวัฒน์ โคนสุวรรณเวช (2545) ได้ศึกษาผลของการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 60 คน โดยการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล ก่อนการฝึก แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 30 คน โดยกลุ่มที่ 1 ฝึกยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล วันละ 1 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มที่ 2 ฝึกยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกลวันละ 1 ชั่วโมง และฝึกด้วยน้ำหนัก 40 นาที่ ใช้เวลาในการฝึก 8 สัปดาห์ ละ 3 วัน ทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกลหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8

ผลการวิจัยพบว่า ความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล หลังการฝึก 8 สัปดาห์ของทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้น และความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกลหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ทำการฝึกยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล ควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนักมีการพัฒนาสูงกว่ากลุ่มที่ 1 ซึ่งทำการฝึกยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกลเพียงอย่างเดียว

Boneto (1997) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบโปรแกรมการฝึกพลัยโอเมตริกในการพัฒนาความเร็วและการขึ้นกระโดดสูง” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชายระดับวิทยาลัย จำนวน 25 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 ฝึกพลัยโอเมตริกแบบก้าวหน้า กลุ่มที่ 2 ฝึกพลัยโอเมตริกแบบดั้งเดิม และกลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มควบคุม กำหนดให้ กลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ทำการฝึกด้วยแรงต้าน 3 วัน ต่อสัปดาห์และทำการฝึกพลัยโอเมตริก 2 วัน ต่อสัปดาห์ กลุ่มที่ 1 เพิ่มความหนักแบบขึ้นบันได และกลุ่มที่ 2 เพิ่มความหนักของงานแบบความสูงปกติเท่ากัน ระยะเวลาการฝึก 10 สัปดาห์ ทดสอบความสามารถในการวิ่ง 30 เมตร และการขึ้นกระโดดสูง ก่อนการฝึกหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 5 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 10 ผลการวิจัยพบว่า

1. ภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 10 กลุ่มที่ 1 มีความเร็วและความสามารถในการขึ้นกระโดดสูงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 5 และ 10 กลุ่มที่ 1 มีความเร็ว แตกต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 10 กลุ่มที่ 2 ความสามารถในการยื่นกระโดดสูงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Adel (1988) ได้ศึกษาเรื่อง “ผลของการตอบสนองต่อการฝึกพลัยโอเมตริก แบบ Depth Jumps” เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ในนักกีฬาหญิงระดับชาติ และนักกีฬาหญิงของโรงเรียน โดยฝึกสัปดาห์ละ 2 วันๆ ละ 40 ครั้ง กลุ่มตัวอย่างของนักกีฬาหญิง 60 คน ใช้การสุ่มแบ่งเป็น 3 กลุ่ม โดยให้กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองกลุ่มแรกมี 21 คน ฝึกกระโดดสูงจากความสูง 0.75 และ 1.1 เมตร กลุ่มที่ 3 มี 18 คน เป็นกลุ่มควบคุม ตัวแปรตามสองตัวในการศึกษาครั้งนี้ คือ กระโดดแต่ละฝาค้าง และความแข็งแรงของขา ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มทดลองที่หนึ่งฝึกกระโดด Depth Jumps ที่มีความสูง 0.3 และ 0.5 เมตรนั้น เป็นความสูงที่เหมาะสมมากกว่าสำหรับการเพิ่มความสามารถในการกระโดดแต่ละฝาค้างของนักเรียนหญิงเมื่อเปรียบเทียบกับกระโดด Depth Jumps ที่มีความสูง 0.75 และ 1.1 เมตร ซึ่งเป็นการสนับสนุนผลงานของ Verhoshanske สำหรับการฝึกนักกีฬาชาย ซึ่งสรุปว่าจุดมุ่งหมายสุดท้ายในการฝึกกระโดด Depth Jumps นั้นคือ การพัฒนาพลังขาไม่ใช่ความแข็งแรงของขา

Huss (1962) ได้ศึกษาผลของการอบอุ่นร่างกายโดยใช้น้ำหนักเข้าช่วยมีต่อ ความเร็วและความแม่นยำ ในการโยนลูกเบสบอล เพราะผู้โยนลูกเบสบอลบางคนนิยมอบอุ่นร่างกายโดยการใช้ลูกเบสบอลที่มีน้ำหนักมากกว่าน้ำหนักจริงก่อนการแข่งขัน จากการทดลองปรากฏว่าการอบอุ่นร่างกายโดยใช้ลูกเบสบอลซึ่งหนักมาก ช่วยให้ความเร็วในการโยนลูกเบสบอลดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และความแม่นยำจะเปลี่ยนแปลงไปตามลำดับจำนวนครั้งที่โยนลูกเบสบอล

Brian (1994) ได้ศึกษาผลของการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีผลต่อความเร็วในการขว้างลูกเบสบอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมปลายที่เรียนวิชาเบสบอลจำนวน 23 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม 11 คน และกลุ่มทดลอง 12 คน ทำ การฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหัวไหล่ (shoulder) เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ ก่อนการทดลองให้ผู้รับการฝึกอบอุ่นร่างกายแล้วทดสอบความสามารถในการขว้างลูกเบสบอลระยะห่าง 60 ฟุต 6 นิ้วคนละ 10 ครั้ง โดยการขว้าง 5 ครั้งแรกให้ผู้รับการฝึก ขว้างลูกโดยการเหยียดแขนขว้างลูกธรรมดาและ 5 ครั้งหลังให้ผู้รับการฝึกขว้างลูกแบบใช้การหมุนแขนเข้ามาช่วยในการขว้างลูกด้วย แล้วใช้เครื่องวัดจับความเร็ว (radar gun) ของลูกเบสบอลที่นักเรียนขว้างไป ผลการวิจัยพบว่า ผลของการฝึกด้วยน้ำหนักไม่มีผลต่อความเร็วในการขว้างลูกเบสบอล

Ronnie Lidor (2007) ได้ศึกษาผลของความแม่นยำในการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลในขณะที่พัก และ โดยเป็นผลหลังจากออกแรง หรือ ฝึกทางด้านสมรรถภาพทางกาย ในนักกีฬา วอลเลย์บอลเยาวชนทีมชายที่มีการเล่นอยู่ในระดับดีและระดับใกล้เคียง

โค้ชวอลเลย์บอลใช้แบบทดสอบทักษะ เพื่อประเมินระดับความสามารถของผู้เล่นและคาดการณ์ความสำเร็จในอนาคต ในการทดสอบทักษะวอลเลย์บอลทั่วไปผู้เล่นจะต้องทำการฝึกทักษะหลังจากช่วงเวลาพัก วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้เพื่อประเมินการทดสอบความแม่นยำในการเสิร์ฟวอลเลย์บอลทั้งในขณะที่พัก และหลังจากออกกำลังกายทันที หรือ ฝึกทางด้านสมรรถภาพทางกาย โดยทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างจากนักกีฬาวอลเลย์บอลเยาวชนทีมชาย จำนวน 26 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่ม A จำนวน 15 คน อายุเฉลี่ย = 16.4 ปี ซึ่งเป็นผู้เล่นที่ดีที่สุดของทีม และ กลุ่ม B จำนวน 11 คน อายุเฉลี่ย = 16.3 ปี เป็นผู้เล่นที่เล่นสำรองลงมาของทีม ในการทดสอบความแม่นยำของการเสิร์ฟในขณะที่พัก และหลังจากออกกำลังกาย ประกอบด้วยกลุ่มที่บล็อกลูกห่างจากเน็ต 3 เมตร จำนวน 3 เซ็ต และอีกกลุ่มที่ ผู้เล่นทำการเสิร์ฟ 10 ครั้งติดต่อกันในระหว่างการพัก และทำ 5 เซ็ต ของการเสิร์ฟทีละ 2 ครั้งติดต่อกัน หลังจากออกกำลังกาย หรือ ฝึกทางด้านสมรรถภาพทางกาย สำหรับจุดเสิร์ฟแต่ละจุดได้กำหนดตามพื้นที่ภายในสนาม (ดังภาพ) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่าง สัมพันธ์สูง ($r = 0.97$) ได้รับระหว่างคะแนนรวมของการทดสอบและประสบความสำเร็จจำนวน 7 จุดทำหน้าที่ ความสัมพันธ์ปานกลาง ($r = 0.69$) แล้วพบ 7 จุดทำหน้าที่คะแนนไปใช้ ก็เห็นว่าจำนวนการทำหน้าที่สำเร็จที่ 7 คะแนนจากคะแนนรวมของการทดสอบสามารถถูกใช้โดยโค้ช นอกจากนี้ความสำเร็จจำนวน 7 คะแนนที่ทำได้หลังจากการออกกำลังกายสามารถใช้บ่งบอกถึงระดับความสามารถของการเสิร์ฟได้